

Arrest

nr. 235 132 van 14 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. HASOYAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 18 december 2009 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 december 2009 om internationale bescherming. Op 31 januari 2011 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 6 maart 2020 verzoekt verzoekster voor de tweede maal om internationale bescherming. Op 1 april 2020 neemt de adjunct-commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 21 januari 1970 in de Armeense stad Vedi. U bent officieel gehuwd met S. J. (...), met wie u ook twee kinderen heeft: S. M. (...) en S. H. (...). U vroeg een eerste maal om internationale bescherming in België op 21 december 2009 samen met uw man, dochter en neef, H. H. (...). U verklaarde uw herkomstland Armenië verlaten te hebben vanwege de problemen van uw man. Hij kreeg problemen met hooggeplaatste personen die de boerderij van zijn werkgever, S. S. (...), wilden bemachtigen nadat deze schulden bij hen had gemaakt. Na de dood van S. S. (...) richtten deze hooggeplaatsten hun pijlen op uw man. Uw eerste verzoek werd op 31 januari 2011 net als dat van uw man, dochter en neef door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 28 april 2011. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State en keerde evenmin naar uw herkomstland terug.

Op 2 oktober 2019 werd bij een controle door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. Met het oog op verwijdering van het Belgische grondgebied werd u nog diezelfde dag overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge. Op 6 maart 2020, 3 dagen voor uw geplande repatriëring van 9 maart 2020, vroeg u vanuit het gesloten centrum van Brugge een tweede maal om internationale bescherming in België.

In het kader van uw huidige, tweede verzoek houdt u vast aan de problemen die u in het kader van uw vorige verzoek uiteengezet hebt. U stelde dat uw man, die als dierenarts werkte in een privéonderneming, ruzie kreeg met heel gevaarlijke mensen, waarna jullie het land verlieten. Eerder was er een conflict ontstaan tussen de baas van uw man en deze mensen, waarna de baas van uw man door hen vermoord werd. Daarna hebben ze ook de broer van de baas vermoord en van tijd tot tijd informeerden ze ook naar uw man bij jullie voormalige bureaus. Daarnaast vreest u bij terugkeer naar Armenië als ouder ter verantwoording te worden geroepen voor het feit dat uw zoon aan zijn legerdienst verzaakte aangezien u hem uit Armenië wegbracht.

Ter staving van uw huidige, tweede verzoek legde u een attest van de Armeense ambassade in België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige verzoek om internationale bescherming bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het verzoek niet in overweging.

In de mate dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige, tweede verzoek blijkt dat u nog steeds vasthoudt aan de problemen van uw man naar aanleiding waarvan jullie destijds jullie herkomstland verlieten. Bij terugkeer naar Armenië vreest u dat de geschiedenis zich zal herhalen (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.1, 1.2, 1.3 en 5.1). Daarnaast vreest u in Armenië ter verantwoording te worden geroepen voor het feit dat u uw zoon uit het land heeft weggebracht waardoor hij zijn legerdienst niet vervuld heeft (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.3, 5.1 en 5.2 + bijgevoegde persoonlijke schriftelijke verklaring).

Eerst en vooral dient erop gewezen te worden dat u op 2 oktober 2019 bij een controle tegen de lamp liep en u nog diezelfde dag naar het gesloten centrum van Brugge werd overgebracht met het oog op verwijdering van het Belgische grondgebied omdat u zich illegaal op dit grondgebied bevond. Pas op 6 maart 2020, drie dagen voor uw geplande repatriëring van 9 maart 2020, diende u uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Het feit dat u nog wachtte tot 6 maart 2020, enkele dagen voor uw geplande repatriëring, om een nieuw verzoek om internationale bescherming aanhangig te maken, plaatst reeds een belangrijk voorbehoud bij zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Wat betreft de problemen van uw man met gevaarlijke mensen waardoor jullie Armenië verlieten (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.1), moet andermaal benadrukt worden dat u deze problemen reeds inriep in het kader van uw vorige verzoek en deze problemen door het CGVS ongeloofwaardig bevonden werden. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Aangaande de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet [nl. de broer van de baas van uw man werd eveneens vermoord – de belagers van uw man informeerden van tijd tot tijd bij jullie vroegere bureaus (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.2 en 3.2)], moet worden beklemtoond dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Daarnaast vreest u bij terugkeer ter verantwoording te worden geroepen omdat u uw zoon omwille van jullie problemen weggebracht heeft uit Armenië en hij als gevolg daarvan zijn legerdienst niet gedaan heeft (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.3, 5.1 en 5.2 + bijgevoegde persoonlijke schriftelijke verklaring). Ook dit motief kan de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet vergroten. Vooreerst zij erop gewezen dat u stelde dat uw zoon geseind staat omdat jullie hem uit Armenië weggebracht hebben en u hiervoor ter verantwoording gebracht zal worden (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.3 + bijgevoegde persoonlijke schriftelijke verklaring). Dit is echter slechts een blote bewering die u met geen enkel objectief bewijsstuk kon ondersteunen. U legde immers geen enkel document neer waaruit blijkt dat uw zoon geseind zou staan in Armenië. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat er in Armenië een wet bestaat die stelt dat je je als ouder moet verantwoorden. U kan zelfs gerechtelijk verantwoordelijk worden gesteld voor het feit dat u uw zoon uit het land heeft weggebracht (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 5.2 + bijgevoegde persoonlijke schriftelijke verklaring). Ook deze verklaringen kon u met geen enkel tastbaar bewijs staven. Voorts zij erop gewezen dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in Armenië dienstplicht geldt voor mannen van 18 tot 27 jaar oud. Zodoende was uw zoon, geboren op 22 november 1992, reeds vanaf 22 november 2010 dienstplichtig en is hij dit niet langer sinds 22 november 2019. Waar u stelde dat u niet wilde dat uw zoon naar het leger zou gaan omdat u niet wilde dat men u op een dag zou komen melden dat uw zoon overleden (zie

bijgevoegde persoonlijke schriftelijke verklaring), moet erop gewezen worden dat uw aanvraag op dit punt als uitermate laattijdig beschouwd dient te worden aangezien uw zoon reeds sinds november 2010 dienstplichtig was en u nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van dit motief. Ook uw zoon verzocht in België nooit om internationale bescherming vanwege de verplichte legerdienst in Armenië. Deze vrees is trouwens hoe dan ook niet langer actueel aangezien Armeense mannen, met uitzondering van officieren, vanaf hun 27ste geen dienstplicht meer kunnen doen, aldus de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Voorts blijkt uit diezelfde informatie dat Armeense onderdanen die verzaakt hebben aan hun dienstplicht en ouder zijn dan 27 jaar bij terugkeer naar Armenië gerechtelijke vervolging riskeren. Zij er echter op gewezen dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het loutere feit dat uw zoon bij terugkeer naar Armenië bestraffing van rechtswege riskeert omdat hij aan zijn dienstplicht verzaakt heeft, geldt zodoende niet als vervolging in zijn hoofde en al zeker niet in uw hoofde. Zij er tot slot nog op gewezen dat uw verklaring dat u zelf gerechtelijke vervolging dient te vrezen omdat u uw zoon destijds uit Armenië hebt weggebracht (zie bijgevoegde persoonlijke schriftelijke verklaring), geen enkele steun vindt in de objectieve informatie waarover het CGVS ter zake beschikt. Omwille van bovenstaande redenen kan dit motief de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

Het attest van de Armeense ambassade dat u ter staving van uw huidige verzoek neerlegde, kan de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming evenmin aanzienlijk vergroten. In dit attest d.d. 6/12/2019 staat te lezen dat de Ambassade van de Republiek Armenië de aanvraag van uw zoon, Hayk Sargsyan, geboren op 22/11/1992, tot het verkrijgen of verlengen van zijn Armeens paspoort niet kan voldoen omdat hij zijn militair inschrijvingsboekje of zijn boekje betreffende zijn militaire dienst niet heeft. Armeense onderdanen kunnen een militair inschrijvingsboekje verkrijgen wanneer ze zich op 16-jarige leeftijd bij de bevoegde militaire diensten in Armenië persoonlijk aanbieden. Een boekje aangaande de militaire dienst kan verkregen worden na het voltooien van de verplichte militaire dienst vanaf de leeftijd van 18 jaar. Hoewel uit uw verklaringen niet blijkt wat u precies met dit document wil aantonen, blijkt uit dit document slechts dat uw zoon op het moment van zijn aanvraag bij de Armeense ambassade niet in het bezit was van zijn militair inschrijvingsboekje noch van een boekje aangaande de militaire dienst. Hieruit blijkt geenszins dat uw zoon in Armenië geseind zou staan, zoals u beweerde (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.3 + bijgevoegde persoonlijke schriftelijke verklaring). Er kan ook niet ingezien worden hoe het feit dat de Armeense ambassade het Armeense paspoort van uw zoon niet kon verlengen of uitreiken omdat hij niet in het bezit was van zijn militair inschrijvingsboekje, dan wel zijn boekje aangaande de militaire dienst, in uw hoofde bij terugkeer naar Armenië aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U bracht zelf ook geen elementen aan die hierop wijzen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een algemene duiding van de geschonden geachte regels en beginselen, past verzoeker deze als volgt toe op de feitsituatie *in casu*:

"Een asielzoeker kan na afloop van een eerdere asielprocedure een nieuwe asielaanvraag indienen als hij uiteraard nieuwe elementen heeft.

Een nieuw element is een verklaring over een nieuw feit, of een bewijsstuk van een tevoren genoemd feit waarover twijfel bestond. In beide gevallen moet er een verband bestaan met de tevoren ingeroepen vervolgingsgrond (RvSt. 69.759).

Het element of het stuk moet dateren van na het laatste interview in de vorige asielprocedure, of er moet aangetoond worden dat men het niet eerder kon aanbrengen (RvSt. 97.954).

Het mag om een later verkregen getuigenis gaan, via brief of telefoon (RvSt. 69.428, RvSt. 85.470).

Te lang wachten vooraleer op basis van nieuwe elementen een nieuwe aanvraag in te dienen, is op zich geen reden tot weigering (RvSt 105.564).

Verwerende partij mag in principe enkel onderzoeken of het om een nieuw element gaat, en niet of de feiten ernstig genoeg zijn².

Verzoekster heeft onomstootbaar nieuwe elementen naar voren gebracht, dewelke verwerende partij zonder een afdoende onderzoek te hebben gevoerd heeft verworpen.

Verzoekster haar nieuwe element situeert zich namelijk in het gegeven dat verzoekster haar zoon Dhr. S. H. (...), geboren op 22.11.1992 te Vedi (Armenië), met de Armeense nationaliteit, tijdens zijn minderjarigheid naar België werd gebracht door verzoekster en haar echtgenoot (als wettelijke vertegenwoordigers) en verzoekster strafrechtelijk zal worden vervolgd voor dit gegeven, aangezien zij de persoon is die haar zoon heeft belet om zijn legerdienst te vervullen.

Verzoekster haar raadsman heeft een attest aan de sociale dienst van de CI te Brugge overgemaakt, waaruit onmiskenbaar blijkt dat aan verzoekster haar zoon geen nieuwe Armeense internationale

passpoort kan worden afgeleverd om reden dat hij zijn militaire kaart nog niet bezit. Dit gegeven duidt zonder meer aan dat verzoekster haar zoon tot op heden zijn legerdienst niet heeft volbracht.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoeker geen nieuwe elementen naar voren heeft gebracht en stelt basaal dat verzoekster haar verklaringen slechts een blote bewering blijven.

Verzoekster haar zoon zal onstuitbaar ingevolge de weigering om in het land van oorsprong zijn legerdienst te vervullen strafrechtelijk samen met zijn ouders worden vervolgd.

Op grond van artikel 362 van het Armeense Wetboek van Strafrecht is desertie Strafbaar. Op desertie staan de volgende straffen:

- desertie, dat wil zeggen opzettelijke verlaten van de militaire eenheid of plaats van dienst met als doel totale ontduiking van de militaire dienstplicht, evenals het niet melden voor dienst om dezelfde reden, wordt gestraft met een gevangenisstraf tot maximaal vijf jaar;
- desertie gepleegd met het verleende dienstwapen, of met voorafgaande instemming van een groep personen, wordt gestraft met een gevangenisstraf van drie tot acht jaar;
- desertie gepleegd tijdens een staat van beleg, tijdens oorlog of militaire acties wordt gestraft met een gevangenisstraf van vijf tot twaalf jaar;
- militairen die de onder 1 en 2 genoemde overtredingen voor de eerste maal hebben begaan, kunnen worden ontslagen van strafrechtelijke aansprakelijkheid als deze overtredingen zijn gepleegd onder extreme omstandigheden, of wanneer zij zich binnen drie dagen gerekend vanaf hun afwezigheid overgeven aan de militaire eenheid, plaats van dienst, wetshandhavingsinstanties of aan een ander staatsorgaan³.

“Voor zover bekend werd het actieve vervolgingsbeleid van de autoriteiten met betrekking tot personen die weigeren om de militaire dienstplicht te vervullen of gedeserteerd zijn uit de militaire dienst niet gewijzigd. Niet bekend is dat bij een veroordeling ras, religie, lidmaatschap van een bepaalde sociale beweging, of bijvoorbeeld politieke overtuiging een rol speelt in de uiteindelijke strafmaat. Het zouden vooral zonen uit arme gezinnen zijn die de dienstplicht in het conflictgebied vervullen. Welgestelde families zouden middels steekpenningen regelen dat hun zonen niet in het conflictgebied hoeven te dienen of zouden hun zonen naar het buitenland sturen om aan de dienstplicht te ontkomen. Dienstplicht weigeren wordt als oneervol gezien in de Armeense maatschappij⁴.

“Op 2 mei 2013 werden dientengevolge amendementen op deze wet aangenomen, daarmee werden een aantal adviezen van de OVSE/ODIHR en de Venetië Commissie overgenomen. De lengte van de vervangende dienstplicht (alternative labour service of civilian service) is nu 36 maanden indien sprake is van alternatieve dienst buiten het leger, en dertig maanden als sprake is van alternatieve dienst in het leger (alternative military service). 175 De alternatieve dienstplicht valt niet meer onder het ministerie van Defensie. De Republican Committee on Alternative Services besluit over aanvragen voor alternatieve dienstplicht. Deze permanente commissie bestaat uit vertegenwoordigers van verschillende sectoren, zoals de gezondheidszorg, arbeid en sociale zaken, politie en defensie, en een vertegenwoordiger van de overheid die etnische minderheden en religieuze zaken coördineert. De samenstelling van de commissie moet door de regering worden goedgekeurd⁵.

“De autoriteiten probeerden onder andere door trainingen de discipline in het leger te verbeteren. Toch vonden ook deze verslagperiode geweldsincidenten en overlijdensgevallen, niet gerelateerd aan gevechtshandelingen, plaats in het Armeense leger. Activisten bleven aandacht vragen voor verdachte overlijdensgevallen die niet het gevolg waren van gevechtshandelingen en formeel als zelfmoord of ongeval werden afgedaan. Het ontbrak bij deze zaken aan een grondig en onpartijdig onderzoek en transparantie. Het kwam voor dat dienstplichtigen werden mishandeld, dit gebeurde door zowel officieren als medesoldaten.

Geweldsincidenten zijn soms gerelateerd aan ontgroeningspraktijken. Volgens gegevens van de Armeense overheid stierven in 2015 57 militairen. Het Nagorno-Karabach conflict was de oorzaak van 38 sterfgevallen. Twee militairen kwamen om bij een auto-ongeluk en twee overleden aan de gevolgen van een ziekte. Eén soldaat werd vermoord en zes soldaten pleegden zelfmoord, vier verongelukten, drie overtraden de regels in actieve dienst en overleden als gevolg daarvan, en één overleed door een landmijn die ontplofte. 183

Het Helsinki Committee of Armenia voerde in 2015 een onderzoek uit naar heersende gewoonten en naleving van de wettelijke voorschriften binnen het leger. Doel was te onderzoeken in hoeverre heersende gebruiken het gedrag van militairen beïnvloeden en welke consequenties dit heeft. De ngo voerde gesprekken met 25 voormalige soldaten die tussen 2012-2015 bij verschillende onderdelen

dienst hadden vervuld. Uit de bevindingen van het onderzoek bleek dat de soldaten meestal vermeden om aan de voorschriften te voldoen omdat dit problemen met de andere soldaten veroorzaakte. Zij pasten zich doorgaans aan de ongeschreven regels aan. Officieren maakten hiervan gebruik door zogenaamde bevoorrechte soldaten aan zich te binden: Zij verleenden privileges aan soldaten die een zekere autoriteit binnen hun groep hebben. In ruil daarvoor zorgden deze soldaten voor orde binnen hun eenheid en waakten zij over het gedrag van de soldaten.⁶

Verzoekster brengt de desbetreffende wetgeving⁷ naar voren. Verzoekster verwijst tevens naar de navolgende bronnen:

http://www.parliament.am/law_docs/130104HO8eng.pdf?lang=eng

Dit primordiaal document stelt expliciet het volgende:

“Vandaag, 6 maart 2019 heeft de Nationale Raad van Armenië unaniem en volledig toegestemd op de wetgeving waarmee legerplichtige burgers van de Armeense Republiek die zich buiten Armenië bevinden en die de verplichte legerdienst niet hebben doorlopen en 27 jaar bereikt hebben voor 01 maart 2019 mogen van strafrechtelijke vervolging door middel van uitbetaling van geldboete vrijgesteld worden.”

Verzoekster kan zich niet vinden met een dergelijke ongefundeerde onderzoek van haar nieuwe elementen en meent dat verwerende partij deze primordiale stukken niet afdoende heeft onderzocht.

Nieuwe elementen zijn gegevens die in de afgelopen asielpcedures niet konden worden aangebracht, dus na het afsluiten van de eerste asielpcedure, met name na de inberaadname van de zaak door de RvV.

Door onterecht te onderzoeken of de nieuwe feiten ernstig genoeg zijn, schendt men de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoekster echter blijft volharden in de problemen in het land van herkomst en al het mogelijke deed en doet om zoveel mogelijk bewijsstukken hierover te verzamelen dewelke door een niet afdoende motivering worden afgewezen.

Art. 48/3, §2 Vw. bepaalt, in uitvoering van artikel 9 richtlijn 2004/83/EG, wat onder “daden van vervolging” in de zin van art. 1A2 van het Verdrag van Genève moet verstaan worden:

- de daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM;
- ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen zoals hierboven omschreven;

Deze daden kunnen onder meer de vorm aannemen van (het gaat in casu om een niet beperkende opsomming⁸):

- vervolging of bestraffing wegens de weigering legerdienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van legerdienst strafbare feiten of handelingen impliceert die onder de uitsluitingsgronden van art. 55/2, §1 Vw. vallen.

Deserteurs en gewetensbezwaren kunnen vluchteling zijn wanneer de straf voor desertie buiten alle verhouding is met het misdrijf omwille van ras, politiek overtuiging enz...kan dit aanleiding geven tot het verlenen van het statuut van vluchteling⁹.

Vooreerst dient er te worden gewezen op het gegeven dat verzoekster haar zoon als een minderjarige kind door zijn ouders naar België werd gebracht en in hun asielpcedures en alle andere verblijfsrechtelijke procedures als kind werd opgenomen.

De huidige geconfronteerde moeilijkheden van verzoekster vinden hun oorsprong in het gegeven dat verzoekster haar zoon - mits terugkeer naar Armenië - zijn legerdienst zal moeten vervullen in de conflictzone Nagorno-Karabach, nadat hij uiteraard strafrechtelijk voor desertie is vervolgd in Armenië, zoals supra geschetst.

Tevens zal verzoekster ernstige problemen hierdoor ondervinden.

Verzoekster merkt op dat er constant Armeense soldaten in de conflictzone Nagorno-Karabach sterven en dat deserteurs streng gestraft worden en dat zij deze vaststaande objectieve informatie in casu niet in twijfel kan trekken.

Aangezien de stelling van verwerende partij derhalve niet afdoende, draagkrachtig en deugdelijk is.

Aangezien verzoekster haar zoon ingevolge een terugkeer naar Armenië een vervolging of bestraffing wegens de weigering van zijn legerdienst te vervullen zal ondergaan, in het bijzonder zal hij eerstens strafrechtelijk worden veroordeeld om reden dat hij zich op zijn 18de levensjaar niet heeft aangeboden door toedoen van verzoekster als zijnde een vermeende Armeense Staatburger ten einde zijn legerdienst te vervullen, ten tweede zal hij als deserteur naar de conflictgebied Nagorno-Karabach worden overgebracht alwaar hij een ernstige risico zal ondergaan om mensen te doden en/of zelf gedood te worden en tot slot zal hij zij niet uitsluitend met een geldboete geconfronteerd worden.

Tot slot wenst verzoekster op te merken dat het gevangeniswezen in Armenië gekenmerkt wordt door overbevolking, inadequate sanitaire- en medische voorzieningen en corruptie. Vooral de Nubarashen-gevangenis zou overvol zijn. In sommige gevallen waren de omstandigheden moeilijk en levensbedreigend. In 2014 waren in Armenië elf gevangenis in gebruik.¹⁰

De eerste negen maanden van 2014 zijn volgens officiële statistieken 29 personen overleden in de gevangenis. Daarvan overleden 26 personen aan ziekte en drie door zelfmoord.

Volgens mensenrechtenorganisaties zijn de overbevolking, de slechte staat van de gebouwen en een gebrekkige gezondheidszorg mede debet aan het sterftecijfer. Het sterftecijfer zou tweemaal zo hoog zijn als het gemiddelde van de Raad van Europalidstaten.¹¹

Meerdere mensenrechtenorganisaties berichtten dat de politie tijdens arrestaties en verhoren burgers sloeg. Maar ook in gevangenis kwam mishandeling door ordehandhavers voor. Tevens zou de militaire politie mensen in voorarrest hebben mishandeld.¹²

Verzoekster stelt dat - gelet op wat vooraf werd uiteengezet - bij een terugkeer naar Armenië artikel 3 van het EVRM zal worden geschonden. Dit artikel eist dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land van herkomst waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Deze bescherming ex art. 3 EVRM zal in uitzonderlijke gevallen toepassing sorteren.

Diegene die een schending van deze bepaling aanvoert zal zijn beweringen moeten staven middels met een begin van bewijs, zodat blote beweringen of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandelingen op zich niet volstaat om een inbreuk te impliceren op art. 3 van het EVRM, quod certa est.

Aangezien het onstuitbaar moge vaststaan dat door verzoekster neergelegde overtuigingsstukken de door haar aangehaalde objectieve feiten zonder meer aannemelijk maken, in tegenstelling door wat verwerende partij wordt aangehaald.

Aangezien de bestreden beslissing aldus allerm minst een voldoende motivering bevat, op zijn minst niet geloofwaardig is, temeer daar verwerende partij voormelde punten niet nader heeft onderzocht.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

De bestreden motivering komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht aangezien de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster en haar zoon conform artikel 48/3 §2 VrW. voldoende ernstig is gelet op de huidige situatie in Armenië en deze voldoende ernstig zijn om een terugkeer naar het land van herkomst uit te sluiten aangezien verzoekster haar zoon aldaar voor desertie zal worden vervolgd en bijgevolg naar de conflictgebied Nagorno-Karabach zal worden overgebracht alwaar zijn leven en fysieke integriteit ernstig gevaar zal lopen.

Uit het voorgaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat de middelen bijgevolg ernstig is.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak, wat in casu niet gebeurd is.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Er werd derhalve door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

Er kan in casu worden geconcludeerd dat verzoekster haar vrees voor vervolging of op risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, en zulks met alle middelen die zij in casu naar voren heeft gebracht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat verzoekster zich genoodzaakt zag om opnieuw haar kans te wagen door de huidige asielaanvraag.

Dat volgens de Conventie van Genève van 28.07.1951 een vluchteling elke persoon is die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuiging.

Dat derhalve artikel 1A van de Conventie van Geneve dd. 28.07.1951 wordt geschonden.

Dat de elementen van verzoeker's asielaanvraag in het licht van de Vluchtelingenconventie en de daarin gehanteerde criteria echter wel degelijk genoegzaam volstaan.

Dat verzoekster op zijn minst had moeten gehoord worden om haar nieuw verkregen informatie over de thuissituatie te kunnen verduidelijken en hieromtrent nader te expliciteren bij verwerende partij.

Dat verwerende partij dit echter weigert en louter aanhaalt in de motivering dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt, zonder aan verzoekster een redelijke termijn te schenken om vooralsnog deze stukken naar voren te brengen.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet correct is in feite en derhalve faalt zij dan ook naar motivering in rechte gezien de echte inhoud van verzoekers' relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Schending van de Vluchtelingenconventie alsook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de (adjunct-)commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het middel mist dan ook juridische grondslag in zoverre de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. Hierbij wordt omstandig toegelicht dat (i) verzoeksters vorige verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, dat (ii) het feit dat verzoekster nog wachtte tot enkele dagen voor haar geplande repatriëring om een nieuw verzoek om internationale bescherming aanhangig te maken een belangrijk voorbehoud plaatst bij zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees, dat (iii) het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niets wijzigt aan de beoordeling van het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorige verzoek heeft uiteengezet en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid, dat (iv) verzoeksters stelling dat haar zoon geseind staat omdat zij hem uit Armenië weggebracht heeft en dat zij hiervoor ter verantwoording gebracht zal worden slechts een blote bewering is die verzoekster met geen enkel objectief bewijsstuk kon ondersteunen, dat (v) verzoeksters aanvraag op basis van haar vrees dat als haar zoon naar het leger zou gaan, men haar op een dag zou komen melden dat haar zoon overleden is, uitermate laattijdig en dat deze vrees bovendien niet langer actueel is, dat (vi) vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, *in principe* niet aanzien kan worden als vervolging of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade, en dat (vii) uit het attest van de Armeense ambassade dat verzoekster ter staving van haar huidige verzoek neerlegde geenszins blijkt dat haar zoon in Armenië geseind zou staan en er ook niet kan worden ingezien hoe het feit dat de Armeense ambassade het Armeense paspoort van verzoeksters zoon niet kon verlengen of uitreiken omdat hij niet in het bezit was van zijn militair inschrijvingsboekje, dan wel zijn boekje aangaande de militaire dienst, in verzoeksters hoofde bij terugkeer naar Armenië

aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoekster wijst dan ook niet dienstig op (oude) rechtspraak van de Raad van State waarin (op basis van de vroegere wetgeving) gesteld werd dat de (adjunct-)commissaris-generaal *in principe* enkel mag onderzoeken of het om een nieuw element gaat en niet of de feiten ernstig genoeg zijn.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige, tweede verzoek blijkt dat u nog steeds vasthoudt aan de problemen van uw man naar aanleiding waarvan jullie destijds jullie herkomstland verlieten. Bij terugkeer naar Armenië vreest u dat de geschiedenis zich zal herhalen (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.1, 1.2, 1.3 en 5.1). Daarnaast vreest u in Armenië ter verantwoording te worden geroepen voor het feit dat u uw zoon uit het land heeft weggebracht waardoor hij zijn legerdienst niet vervuld heeft (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.3, 5.1 en 5.2 + bijgevoegde persoonlijke schriftelijke verklaring).

(...)

Wat betreft de problemen van uw man met gevaarlijke mensen waardoor jullie Armenië verlieten (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.1), moet andermaal benadrukt worden dat u deze problemen reeds inriep in het kader van uw vorige verzoek en deze problemen door het CGVS ongeloofwaardig bevonden werden. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Aangaande de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet [nl. de broer van de baas van uw man werd eveneens vermoord – de belagers van uw man informeerden van tijd tot tijd bij jullie vroegere bureaus (Schriftelijke verklaring MVA, nr. 1.2 en 3.2)], moet worden beklemtoond dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft verzoeksters vrees om ter verantwoording te worden geroepen voor het feit dat zij haar zoon uit het land heeft weggebracht waardoor hij zijn legerdienst niet vervuld heeft, stelt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoekster geen enkel objectief bewijsstuk voorlegt waaruit blijkt dat haar zoon in Armenië geseind zou staan en dat zij zich in Armenië moet verantwoorden voor het feit dat haar zoon zijn dienstplicht niet vervuld heeft. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit het attest van de Armeense ambassade van 6 december 2019 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten') dat verzoekster ter staving van haar huidige (volgend) verzoek voorlegde niet dat verzoeksters zoon in Armenië geseind zou staan. Dit wordt door verzoekster niet betwist in haar verzoekschrift. Voorts citeert verzoekster in haar verzoekschrift artikel 362 van het Armeense Wetboek van Strafrecht. Uit deze bepaling kan evenwel geenszins worden afgeleid dat verzoekster vervolging riskeert door met haar zoon uit Armenië te zijn gevlucht en hierdoor verhinderd te hebben dat hij zijn militaire dienstplicht vervulde. Evenmin kan dit blijken uit de citaten in het verzoekschrift uit het Algemeen Ambtsbericht Armenië van april 2016, dat zij overigens nalaat bij het verzoekschrift te voegen, of uit enig ander stuk waaraan zij in het verzoekschrift refereert.

Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat zij ernstige problemen zal ondervinden door het gegeven dat haar zoon bij een terugkeer naar Armenië zijn legerdienst zal moeten vervullen in de conflictzone Nagorno-Karabach, nadat hij strafrechtelijk voor desertie is vervolgd in Armenië, laat zij na deze "ernstige problemen" in haar hoofde te concretiseren. Het komt de Raad niet toe hiernaar te gissen. Zij heeft van deze vrees overigens ook nergens melding gemaakt in haar schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd (adm. doss., stuk 4, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling). Bovendien blijkt niet dat verzoeksters zoon vervolgd zal worden wanneer aan verzoekster geen internationale bescherming wordt verleend. Evenmin blijkt dat haar zoon niet zal worden vervolgd als aan verzoekster wel internationale bescherming wordt verleend. Het verlenen van internationale bescherming aan verzoekster lijkt dan ook niet adequaat om aan verzoeksters vrees te remediëren, temeer nu – zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt – verzoeksters zoon in België nooit om internationale bescherming verzocht vanwege de verplichte legerdienst in Armenië. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat ook de these dat verzoeksters zoon na een strafrechtelijke vervolging zijn legerdienst zal moeten vervullen in de conflictzone Nagorno-Karabach louter hypothetisch is en op geen enkele objectieve informatiebron is gebaseerd. In tegendeel, uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Armeense mannen, met uitzondering van officieren, vanaf hun 27ste geen dienstplicht meer kunnen doen en verzoeker is op 22 november 2019 27 jaar geworden. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing nog terecht op gewezen dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, *in principe* niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt zelf in haar verzoekschrift dat deserteurs vluchteling kunnen zijn wanneer de straf voor desertie buiten alle verhouding is met het misdrijf omwille van ras, politieke overtuiging, enz.. Zij reikt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat dat in Armenië voor haar zoon het geval zou zijn. Het loutere feit dat verzoeksters zoon bij terugkeer naar Armenië mogelijks van rechtswege bestraffing riskeert omdat hij aan zijn dienstplicht verzaakt heeft, geldt dan ook niet als vervolging in zijn hoofde, laat staan in hoofde van verzoekster. Overigens wordt er in de bestreden beslissing eveneens terecht op gewezen dat verzoeksters aanvraag op dit punt als uitermate laattijdig beschouwd dient te worden aangezien haar zoon reeds sinds november 2010 dienstplichtig was en zij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van dit motief. Ook het gegeven dat verzoekster pas op 6 maart 2020, drie dagen voor haar geplande repatriëring, besloot om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen vormt ten slotte een contra-indicatie voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het

oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees, temeer nu zij reeds eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend en dus bekend was met de procedure. Verzoekster verwijst slechts naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat te lang wachten vooraleer op basis van nieuwe elementen een nieuwe aanvraag in te dienen op zich geen reden tot weigering is, doch zij toont geen enkele persoonlijke omstandigheid aan die het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze zou kunnen verhinderen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN